

Arrest

**nr. 86 678 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDER EECKT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Veltaurebi, regio Dusheti, Georgië.

Vanaf 1998 tot 2007 werkte u bij de politie in Dusheti. In 2007 werd u samen met acht andere politieagenten ontslagen. U weet nog steeds niet wat de eigenlijke reden hiervoor was. U vernam nadien wel dat de afdeling waar u had gewerkt, werd afgeschaft.

Sinds 2005 had u ook een eigen boerderij in Veltaurebi. U vervoerde dieren naar Ossetië om daar gekweekt te worden. Een vriend van uw vader die in Ossetië woont, hielp u vervolgens om uw vlees in Ossetië te verkopen.

Na uw ontslag bij de politie, waren er plots problemen met de politie. Zo kreeg u tijdens het transport van uw dieren vaak boetes van politieagenten. Volgens u deed u niets verkeerd en werd u door hen onder druk gezet omdat u contacten had met Ossetiërs. Daarnaast werden ook uw werknemers op uw boerderij door onbekende personen lastig gevallen.

Tussen 2007 en 2010 werd u vaak naar het politiebureau van Dusheti meegenomen. U werd er soms geslagen en ondervraagd over uw boerderij. Zo wou de politie weten waar u uw dieren kocht en met welke Ossetiërs u contacten had. Verder werd er ook nog geld van u geëist. Indien u niet zou betalen, dan zou u in de gevangenis worden opgesloten. U hebt echter nooit geld gegeven.

In 2007 hebt u een advocaat ingeschakeld, maar omdat ook hij onder druk werd gezet, heeft hij niets voor u gedaan.

In 2008 nam u een andere advocaat die een volledig dossier van uw problemen opmaakte. Verdere stappen heeft hij niet ondernomen.

In 2009 ging u omwille van uw problemen in Msheta wonen. U leefde daar ondergedoken en had er geen problemen.

In 2010 woonde u echter terug in Dusheti.

In de zomer van 2010 kreeg u ruzie met uw buurvrouw. Zij had met stenen naar u gegooid. De reden van het conflict was een klacht tegen u waarin stond vermeld dat uw dieren de gronden van uw burens kapot maakten. Volgens u zat de politie achter dit conflict. U werd naar het politiekantoor gebracht. Uw advocaat heeft ervoor gezorgd dat u enkel een officiële waarschuwing kreeg.

In de zomer van 2010 werd u de laatste keer meegenomen naar het politiekantoor. U werd pas vrijgelaten nadat uw echtgenote ter plaatse was gekomen.

In september of oktober 2010 hebt u uw boerderij overgelaten aan de broer van uw vrouw, S. D. (...). U woonde vervolgens bij uw familie in het dorp Milchriantkari.

Midden februari 2011 bent u vanuit Georgië vertrokken.

Op 9 maart 2011 hebt u in België een asielaanvraag ingediend.

Uw partner en kinderen verblijven sinds september 2011 tot op heden in een appartement in Tbilisi. Uw partner werd na uw vertrek door een rechtbank gecontacteerd omwille van een probleem met jullie medische verzekeringspolis. In oktober 2009 was uw dochter geboren, maar uw verzekeringsfirma had de ziekenhuisrekeningen niet betaald. Sinds uw vertrek hebben politieagenten van Dusheti nog bij uw schoonbroer naar u gevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw rijbewijs, uw Georgische identiteitskaart, een werkkaart van de politie en uw diploma rechten. Alsook volgende kopijen hebt u neergelegd: de Georgische identiteitskaart van uw vrouw en de geboortekartes van uw kinderen en uw vrouw."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde dat u Georgië hebt verlaten omdat u sinds 2007 onder druk werd gezet door de politie van Dusheti omdat u zaken voerde met Ossetiërs (CGVS gehoor 26/01/2012 p.11-12). In de zomer van 2010 kreeg u ook een conflict met uw buurvrouw. Omdat u door de politie was bedreigd dat u zou opgesloten worden in de gevangenis, besloot u te vertrekken (CGVS gehoor p.14).

U vreest bij terugkeer naar Georgië dat u zal worden opgesloten omdat u contacten had met Ossetiërs (CGVS gehoor p.15).

Er dient vooreerst gewezen te worden op volgende vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw verklaring vrees voor vervolging ondermijnen.

Zo gaf u aan dat u sinds 2007 problemen kende met de politie van Dusheti omdat u zaken deed en contacten had met enkele Ossetiërs. U stelde dat u vanaf 2009 op verschillende plaatsen verbleef om zo uw problemen met de politie van Dusheti te vermijden. Zo verklaarde u zelfs dat u in 2009 in Msheta ondergedoken hebt geleefd (CGVS gehoor p.17).

Ongeacht het feit dat u niet in staat was om op een overzichtelijke en nauwkeurige wijze aan te geven in welke periode u concreet waar hebt verbleven (CGVS gehoor p.5, 17), dient het volgende te worden opgemerkt.

Zo blijkt immers uit uw verklaringen dat u nog tot september 2010 uw zaken in uw boerderij hebt verder gezet. Bovendien bleef u, ondanks uw problemen met de politie, uw contacten en zaken met Ossetiërs verder zetten (CGVS gehoor p.17, 21).

Toen u werd gevraagd of de stopzetting van uw samenwerking met enkele Ossetiërs een mogelijkheid was, zei u dat u uw vrouw en kinderen niet kon laten verhongeren. Dat u echter geen poging hebt ondernomen om de problemen met de politie van Dusheti te vermijden door uw samenwerking met uw Ossetische zakenpartners te beëindigen, kan weinig aannemelijk worden genoemd indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde. Zeker gezien u de voornoemde problemen sinds 2007 ervaart en u zelf uiteindelijk stelde dat u zonder uw Ossetische contacten enkel minder geld zou verdienen (CGVS gehoor p.21), moet er worden besloten dat de geloofwaardigheid van uw vrees op ernstige wijze werd ondermijnd.

Er dient hieraan nog te worden toegevoegd dat uw schoonbroer op heden uw boerderij heeft overgenomen en dat hijzelf niet langer zaken doet met Ossetiërs. U gaf aan dat hij enkel melk verkoopt (CGVS gehoor p.21). Dat u zelf niet eerder een poging hebt ondernomen om uw professionele activiteiten op een alternatieve manier uit te voeren om zo mogelijks uw vervolgingsproblematiek in Dusheti te temperen, is niet te rijmen met een ernstige vrees voor vervolging.

Bijgevolg wordt de aannemelijkheid van uw relaas ook in vraag gesteld.

Verder werd ook opgemerkt dat u nog in december 2010 zelf naar de overheidsinstanties in Dusheti bent gestapt om uw Georgische identiteitskaart te verkrijgen (CGVS gehoor p.8). Eveneens hebt u nog in het najaar van 2010 zelf uw Georgisch paspoort geregeld. U herinnert echter niet meer of u dit in Dusheti of Msheta hebt gedaan (CGVS gehoor p.9).

Dat u echter voorts verklaarde dat u in 2009 en 2010 op diverse plaatsen hebt verbleven omwille van uw problemen met de politie in Dusheti (CGVS gehoor p.16-17), maar vervolgens zelf nog in het najaar van 2010 naar de overheidsdiensten in Dusheti bent geweest om uw identiteitsdocumenten in orde te brengen, kan als weinig consistent worden beschouwd. Uw toenadering naar de overheidsdiensten van Msheta en Dusheti stelt de door u aangehaalde vervolgingsproblematiek in vraag.

Uw bewering dat de politie niet betrokken is bij de uitreiking van uw identiteitskaart, kan uw handelingen niet verantwoorden (CGVS gehoor p.17). Door deze handelingen hebt u zichzelf immers hoe dan ook onder de aandacht van uw autoriteiten gesteld. Hierdoor werd niet enkel afbreuk gedaan aan de door u voorgehouden vrees voor vervolging, maar ook de aannemelijkheid van uw relaas werd hierdoor uitgehold.

Tot slot dient ook nog vastgesteld te worden dat u geen enkel document ter staving van uw asielrelaas hebt neergelegd.

Zo hebt u geen enkel begin van bewijs aangeleverd van uw boerderij in Dusheti. U verklaarde dat u vroeger een document had ter bevestiging van uw zaak, maar u kon zich niet herinneren waar dit document gebleven was (CGVS gehoor p.9).

Dat u echter niet in staat bent om het bestaan van uw boerderij in Dusheti op materiele wijze te ondersteunen, brengt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas in het gedrang. Zeker gezien u de boerderij aan uw schoonbroer hebt overgelaten en u tot op heden nog steeds contact hebt met uw schoonbroer (CGVS gehoor p.7), kan de afwezigheid van enige materiele aanwijzingen naar uw boerderij weinig aannemelijk worden genoemd.

Verder hebt u ook nagelaten om de boetes, die volgens u onterecht door politieagenten werden opgelegd (CGVS gehoor p.11), neer te leggen op het Commissariaat-Generaal. Nochtans verklaarde u dat u de betreffende boetes nog steeds in uw bezit heeft (CGVS gehoor p.24).

Tot slot hebt u ook nagelaten om uw verklaringen aangaande de klacht van uw buurvrouw en het dossier dat uw advocaat over uw problemen had opgemaakt, op objectieve wijze te staven. Nochtans had u ook betreffende deze documenten het vermoeden dat u ze 'nog ergens hebt liggen' (CGVS gehoor p.25).

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u de door u aangehaalde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt, noch op grond van uw aangebrachte verklaringen noch op grond van bewijsvoerende stukken.

Er kan dus niet worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, zijnde uw rijbewijs, uw Georgische identiteitskaart, een werkkaart van de politie en uw diploma rechten, kunnen voorgaande besluiten niet wijzigen. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op uw persoonlijke identiteitsgegevens, uw opleiding en carrière bij de politie. Ook de kopijen van de geboorteaktes van uw kinderen en uw vrouw en de Georgische identiteitskaart van uw vrouw wijzigen niets aan de voorgaande conclusies aangezien deze enkel informatie aanreiken over de identiteitsgegevens van uw gezinsleden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 maart 2012 een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht "als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij vat zijn verweer aan met een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en verwijst naar rechtspraak en rechtsleer.

Verzoeker is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk is omdat deze niet getuigt "*van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen en in sommige gevallen feitelijk onjuist (is)*", dat de motivering de bestreden beslissing niet kan dragen en dat uit de motivering blijkt dat deze niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, "*mede omwille van een gebrek aan behoorlijke feitenvinding en aan een zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker*". Hij besluit dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel hierdoor geschonden wordt.

Omtrent de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zich tegenspreekt aangaande zijn problemen sinds 2007, dat hij vanaf 2009 op verscheidene plaatsen leefde maar niet concreet kon zeggen wanneer hij waar had verbleven en dat hij nog tot 2010 zaken deed in zijn boerderij, laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal "*louter en alleen*" besluit dat die verklaring niet ernstig kan genomen worden "*zonder enige verdere motivering*". Hij wijst er op dat zijn verklaringen elkaar nochtans niet tegenspreken en stelt dat het perfect mogelijk is dat hij ondergedoken leefde en toch trachtte zijn zaken verder te zetten "*als manier om te overleven*".

Verzoeker stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 6) het stopzetten van zijn handelsbedrijvigheid met de Ossetiërs "*geenszins een oplossing kon uitmaken, aangezien verzoeker reeds de naam had om met Ossetiërs zaken te doen en de conflicten tussen Ossetie en Georgië zo diep liggen dat het louter stoppen met activiteit niet zou hebben geleid tot het stoppen van de dreigementen en mishandelingen aan verzoeker (sic)*".

Het feit dat zijn schoonbroer de boerderij wél verder kon zetten zonder zaken te doen met Ossetiërs is volgens verzoeker "*geen bewijs*" dat hij dit ook moest kunnen, gezien het volgens hem niet louter gaat om zaken te doen met Ossetiërs of niet; hij wijst er nogmaals op dat de conflicten tussen Ossetiërs en Georgiërs zo diep liggen "*dat het voor verzoeker in het algemeen onmogelijk is om nog in Georgië te verblijven*" (zie p. 6).

Verzoeker vindt het tevens "*helemaal niet onmogelijk*" dat (zie p. 6) hij niet meer alle details weet van wat hij deed en wanneer, gezien hij heel veel heeft meegemaakt in de periode tussen 2007 en 2010 waardoor "*de feiten wat verwarrend worden*"; hij voegt er nog aan toe dat de meeste mensen niet meer exact weten wat ze een maand geleden hebben gedaan, als ze dan überhaupt nog *iets* weten (zie p. 6) Hij besluit dat er van enige tegenstrijdigheid of ongeloofwaardigheid geen sprake is.

Aangaande het feit dat hij zijn identiteitsdocumenten kon ophalen bij de overheidsdiensten, verklaart hij dat "*de overheidsdiensten niet vol staan met politie om mensen te vervolgen*" (zie het verzoekschrift, p. 7) ; hij stelt dat men documenten kan gaan halen zonder dat daar politie bij te pas komt.

Hij laat nog gelden dat (zie p. 7) "*administratieve vergissingen en problemen van miscommunicatie onvermijdelijk zijn indien gebruik wordt gemaakt van 'indirecte' communicatie (via tolk) kunnen niet aan verzoeker worden aangerekend (sic)*".

Volgens verzoeker is zijn asielrelaas geloofwaardig en berust de bestreden beslissing niet (zie p. 7) "*op een correcte feitenvinding, een zorgvuldige voorbereiding en een evenwichtige belangenafweging*".

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij is van mening dat er voldoende elementen zijn die het bestaan in zijn hoofde van een gegronde vrees voor vervolging aantonen. Hij herhaalt kort zijn asielrelaas en stelt te vrezen voor het leven van zijn partner en twee kinderen.

Hij laat vervolgens gelden dat hij de bescherming van de overheid of van niet-gouvernementele organisaties niet kon invoeren, omdat de politie hem zoekt "*in opdracht van de president die Ossetiërs wil aanpakken*".

Verzoeker verwijst naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en is van mening dat de voorwaarden a., b., c. en d. zijn vervuld. Hij wijst er op dat hij alle bewijsstukken heeft voorgelegd waarover hij beschikt, maar voegt er aan toe dat het evenwel onmogelijk is om bepaalde elementen van zijn asielrelaas te staven; hij stelt dat hij niet met stukken kan staven dat hij wordt vervolgd "*gezien de politie zelf hem vervolgt kon hij moeilijk klacht neerleggen bij de politiediensten*" (zie het verzoekschrift, p. 8).

Hij voert vervolgens aan dat de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) vereist dat de asielaanvraag geloofwaardig moet worden geacht indien de voorgenoemde voorwaarden cumulatief voldaan zijn; hij stelt dat deze hogere norm voorrang heeft op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag geloofwaardig kan achten indien cumulatief aan de voorgenoemde voorwaarden is voldaan.

Verzoeker laat gelden dat hij het redelijkerwijze aannemelijk maakt dat hij persoonlijk aan ernstige schendingen van de mensenrechten onderhevig is geweest en dat er een reële vrees bestaat dat dit in geval van een terugkeer naar zijn land opnieuw zal gebeuren.

Hij benadrukt nog dat er geen intern vluchtalternatief bestond (zie het verzoekschrift, p. 9) *“aangezien hij, als ex-politie medewerker en zijn contacten met Ossetiërs, wat in Georgië heel gevoelig ligt gezien de Burgeroorlogen en bijgevolg nergens veilig is op het Georgisch grondgebied (sic)”*. Hij laat ook gelden niet bij zijn familie te kunnen verblijven *“uit vrees voor vervolging van zijn partner en twee kinderen door zijn aanwezigheid”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk is, omdat deze niet getuigt *“van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen en in sommige gevallen feitelijk onjuist (is)”*, dat de motivering de bestreden beslissing niet kan dragen en dat uit de motivering blijkt dat deze niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, wijst de Raad er vooreerst op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er rekening dient te worden gehouden met het

geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich; één onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Aangaande de opmerkingen van verzoeker omtrent het aangevoerde gebrek aan een *“zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker”* en het gebrek aan *“een evenwichtige belangenafweging”*, benadrukt de Raad dat het de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde van hem al dan niet de status van vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid.

In casu oordeelde de commissaris-generaal dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker ingeroepen asielmotieven gelet op (i) de vaststelling dat verzoekers bewering dat hij in 2009 in Msheta ondergedoken leefde, dient gerelativeerd te worden nu verzoeker niet in staat was om op een overzichtelijke en nauwkeurige wijze aan te geven in welke periode hij waar heeft verbleven, nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nog tot september 2010 zijn activiteiten op zijn boerderij heeft verdergezet en de vaststelling dat verzoeker niet eerder een poging heeft ondernomen om zijn professionele activiteiten op een alternatieve manier uit te voeren om zo mogelijks zijn vervolgingsproblematiek in Dusheti te temperen; (ii) de inconsistentie in zijn bewering in 2009 en 2010 op diverse plaatsen te hebben verbleven maar vervolgens zelf nog in het najaar van 2010 naar de overheidsdiensten in Dusheti te zijn geweest om zijn identiteitsdocumenten in orde te brengen; (iii) de vaststelling dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat zijn verklaringen elkaar niet tegenspreken en dat het perfect mogelijk is dat toen hij ondergedoken leefde, toch trachtte zijn zaken verder te zetten *“als manier om te overleven”*. Verzoeker legt uit dat het stopzetten van zijn zaken met de Ossetiërs *“geenszins een oplossing kon uitmaken, aangezien verzoeker reeds de naam had om met Ossetiërs zaken te doen en de conflicten tussen Ossetie en Georgië zo diep liggen dat het louter stoppen met activiteit niet zou hebben geleid tot het stoppen van de dreigementen en mishandelingen aan verzoeker (sic)”*.

Het feit dat zijn schoonbroer de boerderij wel verder kon zetten zonder zaken te doen met Ossetiërs vindt verzoeker *“geen bewijs”* dat hij dit ook kon, gezien het volgens hem niet louter gaat om op het ogenblik zaken te doen met Ossetiërs of niet.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verweer evenwel beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Het komt echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

Waar verzoeker het in zijn verzoekschrift *“helemaal niet onmogelijk”* acht dat hij niet meer alle details weet van wat hij deed en wanneer, gezien hij naar hij stelt heel veel heeft meegemaakt in de periode tussen 2007 en 2010 waardoor *“de feiten wat verwarrend worden”*, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Dat verzoeker zijn identiteitsdocumenten kon ophalen bij de overheidsdiensten, legt hij uit door te stellen dat de overheidsdiensten niet volledig bemand worden met politiemensen; hij verklaart dat men documenten kan gaan halen zonder dat daar politie bij te pas komt.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij wanneer die stelt dat deze loutere beweringen de handelingen van verzoeker niet kunnen verantwoorden, aangezien verzoeker zichzelf hoe dan ook onder de aandacht van de autoriteiten heeft gebracht door in 2010 naar de overheidsdiensten in Dusheti te gaan om zijn identiteitsdocumenten in orde te brengen. De toenadering van verzoeker naar de overheidsdiensten van Dusheti en/of Msheta voor het bekomen van identiteitsdocumenten, keert zich dan ook tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Wat betreft de stelling in het verzoekschrift dat *“administratieve vergissingen en problemen van miscommunicatie onvermijdelijk zijn indien gebruik wordt gemaakt van ‘indirecte’ communicatie (via talk)*

kunnen niet aan verzoeker worden aangerekend', wijst de Raad er op dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Bovendien wijst de Raad er op dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden; hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop ervan.

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat miscommunicatie onvermijdelijk is wanneer er gebruik wordt gemaakt van een tolk.

Verzoeker toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

De door de commissaris-generaal vastgestelde onaannemelijkheden blijven dan ook onverminderd overeind en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Vastgesteld wordt dat verzoeker niet in staat is de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen, noch met de nodige stukken die zijn beweringen zouden ondersteunen.

Gezien artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet onder punt e. vereist dat vast is komen te staan dat verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, toont verzoeker dan ook geenszins aan dat hij aan de in dit artikel opgenomen voorwaarden heeft voldaan.

Voor wat betreft de Kwalificatierichtlijn, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

Verzoeker laat gelden dat hij de bescherming van de overheid of van niet-gouvernementele organisaties niet kon inroepen, hij verwijst naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en naar de Kwalificatierichtlijn en hij benadrukt dat er voor hem geen intern vluchtalternatief bestond.

Deze opmerkingen van verzoeker doen evenwel geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielaanvraag van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 26 januari 2012 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE